

Osnovna šola bratov Poljančičev

K C1  
KETTE DRAGOTIN  
šivilja in



000000 425

OB1 0

DRAGOTIN KETTE

# ŠIVILJA IN ŠKARJICE



ISBN 86 1-01362-X



9 788611 013626

mladinska knjiga





425 3652

DRAGOTIN KETTE  
NARISALA JELKA REICHMAN

# ŠIVILJA IN ŠKARJICE

**Ž**ivela je v starih časih na nekem gradu mlada in zelo prijazna deklica Bogdanka. Bila je šivilja in je služila grajski gospé.

Nekega dne je ravno šivala v svoji tihi sobici, ki je imela okence na vrt. Sama je bila, zato jo je začel napadati dolgčas, dasi je imela dela čez glavo. No, ko je tako vbadala in vlekla, merila in rezala, ji je prišlo v glavo polno čudnih misli in željá. »Kaj, ko bi jaz imela take škarjice, da bi se jim samó reklo:

Škarjice hrustalke,  
po rumeni mizi bėžite,  
jopico mi urežite!

Pa bi me ubogale; če bi jim pa dejala:

Škarjice hrustalke,  
zdaj se pa ustavite,  
zdaj pa v kot se spravite!

Pa bi se takoj ustavile, to bi bilo lepo!« je dejala sama sebi, pa vendar tako, da jo je lahko slišal tudi kdo drug.

Kakor je to izgovorila, je priletela na vejo pred okencem drobna ptička in zapela:



»Oj Bogdanka,  
kar si prosila,  
to si dobila!«

Ko je deklica to slišala, se je tako ustrašila, da se je zbodla v prstek. Medtem pa, ko si ga je obvezovala s platencem in belo nitjo, je čudna ptičica odletela. To je bilo Bogdanki žal, ko je ni več zagledala! Kako rada bi še enkrat čula tiste besede od drobne ptice. Toda ptičice ni bilo od nikoder več.

»Čakaj,« si je mislila deklica, »hočem pa vendarle poskusiti, kar je dejala ptičica!« in hitro je zaščeбетala:

»Škarjice hrustalke,  
po rumeni mizi béžite,  
jopico mi urežite!«

In glej ga, spačka! Škarjice hrustalke so se dvignile in jele rezati belo platno na mizi. Obračale so se hitro kakor kača in rezale tako natančno, da se deklica ni mogla prečuditi.





In ko je bilo urezano vse platno na mizi, so skočile na skrinjo, da bi tudi tam pričele svoje delo, toda deklica jim je brž zaklicala:

»Škarjice hrustalke,  
zdaj se pa ustavite,  
zdaj pa v kot se spravite!«

In precej so bile pri miru in so ležale lepo v kotu in niti ganile se niso.

»To pa to!« si je mislila Bogdanka vsa srečna in vesela. Kaj bi ne bila! Zdaj ji ni bilo treba polovico toliko delati kot poprej. Ona je samo šivala, rezale pa so škarjice same.

Tudi grajska gospa je bila odslej dosti bolj zadovoljna z njo in kar načuditi se ni mogla,

KNJIŽNICA  
OSNOVNA ŠOLA  
POLANČICEV



kako more Bogdanka obleko tako natančno in vendar tako hitro narediti.


Pride torej nekega dne k nji in ji reče: »Kako je to, ljuba moja Bogdanka, da zdaj vse tako natančno urežeš in tako hitro sešiješ, saj prej si potrebovala dosti več časa.«

»Seveda sem ga,« ji je odgovorila deklica nedolžno, »saj prej pa tudi nisem imela takih škarjic.«

In Bogdanka ji vse pove po pravici, kako je prosila za take škarjice, ki bi same rezale, in kako jih je dobila. Nato hoče gospa videti škarjice, kako režejo. Ko jih je pa enkrat videla, jih hoče dobiti na vsak način od deklice. In ko jih ne more ni s hudo ni z lepa izprositi in Bogdanka nobenega denarja noče sprejeti zanje, tedaj jo gospa spodi z gradu, škarjice pa ji vzame.

Vsa žalostna in potrta je šla deklica z gradu in objokovala svojo nesrečo. Pot jo je peljala skozi teman gozd.

Ko tako hodi med visokim drevjem, zasliši nad seboj znano petje. Ozre se kvišku in

A two-page spread from a children's book. The left page contains text, and the right page features a full-page illustration. The illustration shows a young girl with dark hair in a braid, wearing a white blouse with a green vest and a blue skirt, holding a white bag. She is looking up at a small blue and brown bird perched on a branch of a large tree. The background consists of tall, thin trees in a forest setting.

koga zagleda? Na drobni vejici nad deklico se je zibala tista ptičica, ki se ji je bila nekdanj na oknu prikazala, otresala je z glavico in potem tiho zapela:

»Oj Bogdanka,  
kar si izgubila,  
boš nazaj dobila!«

In kakor je to zapela, je že ni bilo več na drevesu. Deklica pa je šla nekoliko potolažena dalje po gozdu.

Medtem pa je šla grajska gospa vsa vesela v svojo sobo, kjer je imela nakopičenih vse polno lepih oblek pa tudi blaga zanje. Hitro vzame škarjice in jih postavi na mizo ter vzklikne:

»Škarjice hrustalké,  
po rumeni mizi bēžite,  
jopico mi zrežite!«

Škarjice pa so takoj ubogale in začele rezati jopico. Ker je namreč gospa rekla »zrežite« namesto »urežite«, so škarjice rezale blago in obleko na drobne kosce. To se je gospa prestrašila! Hitro je začela misliti, kaj naj reče, da bi jih ustavila, toda zastonj. Ni in ni se mogla tega domisliti. Škarje pa so škrtale in rezale.

»Joj, joj,« je javkala gospa, »kaj bo z mojo obleko!« In hitela je k škarjicam in jim poskušala iztrgati obleko, toda škarjice se nikakor nišo dale odtrgati in so le dalje škrtale in rezale. Gospa je kar besnela in jih lovila po mizi, toda škarjice so se malo menile za njen strah in njeno jezo. »Škrt, škrt,« so delale in zrezale skoraj vso obleko, kar je je bilo v sobi.

Ko pa ni bilo več obleke, so se spravile kar na dragocen plašč, v katerega je bila ogrnjena gospa, in jele rezati sedaj še tega. Zdaj je



bila šele gospa v strahu, kaj bo. Kakor brezumna je tekala po gradu in otresala hudobne škarjice, toda te se še zmenile niso za otresanje in so kar dalje rezale, da so leteli drobni koščki od dragocenega plašča. Tu se spomni gospa v največji sili, da vé deklica za tiste besede, s katerimi se dajo škarjice ustaviti.

Hitro, hitro se tedaj spusti za njo v gozd, da bi jo čimprej došla in se rešila škarjic.

Ko je tako tekla več kakor pol ure, zagleda slednjič ubogo deklico, tiho in žalostno korakajočo po slabem gozdnem potu.

»Reši me, reši me, deklica, teh svojih škarjic, da mi ne porežejo še te obleke, ki jo imam na sebi, bogato te poplačam!« je jela vpiti za njo. Deklica se skoraj ni mogla zdržati smeha, ko je videla svojo nekdanjo gospo vso obupano in razcapano, vendar pa je hitro vzkliknila:

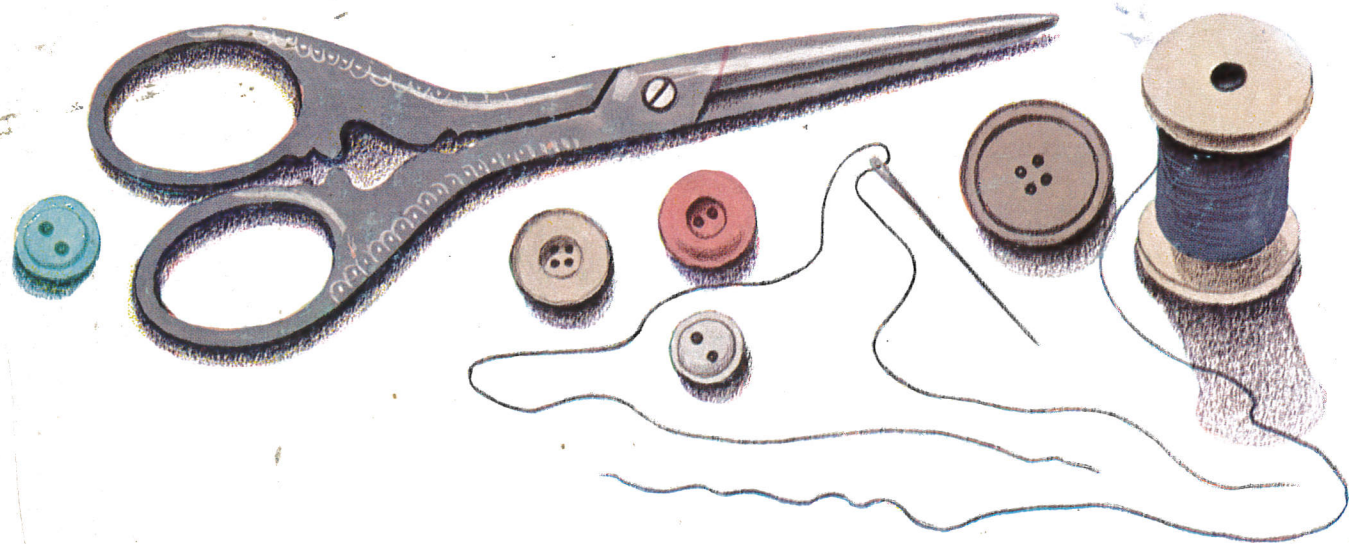
»Škarjice hrustalke,  
zdaj se brž ustavite  
in v moj žep se spravite!«



In res! Škarjice so se takoj ustavile in v naslednjem trenutku jih je že imela presrečna deklica v svojem žepu.

Gospa je bila v hudi zadregi in se ni vedela kam dejati od sramote. Vendar pa se je hotela hvaležno pokazati in je ponujala deklici možnjo cekinov in jo vabila, naj se zopet vrne. Toda deklica ni hotela niti denarja sprejeti niti se ni hotela vrniti k lakomni gospe, ampak se je napotila lepo na svoj dom, kjer si je s šivanko in s čudovitimi škarjicami toliko zaslužila, da je bila kmalu najbolj premožna deklica v vsej okolici.

Pa je ostala vedno ponižna ter je storila ljudem veliko dobrega, saj je imela s čim.



KNJIŽNICA  
OSNOVNA ŠOLA BRATOV  
POLANČIČEV, MARIBOR

OSNOVNA ŠOLA BRATOV  
POLANČIČEV, MARIBOR

O.Š. bratov Polančič



003652

3652

Zbirka CICIBANOV VRTILJAK  
Urednik Niko Grafenauer  
Dragotin Kette  
ŠIVILJA IN ŠKARJICE

Ilustrirala in opremila Jelka Reichman  
Grafično oblikovala Vlasta Zagorski  
© Založba Mladinska knjiga, Ljubljana  
Za založbo Borut Ingolič

Izdelava Rogač, Ljubljana 1988  
Četrty ponatis  
Naklada 13.500 izvodov